

ОЛЕКСАНДРА ЛИТВИН – молода поетка, студентка першого курсу факультету філології та журналістики (українська філологія) Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Народилася 23 листопада 1998 року в місті Полтаві. Закінчила Полтавську загальноосвітню школу I–III ступенів № 22. Дійсний член Полтавського територіального відділення Малої академії наук України, переможець конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт у секціях української літератури (3 місце I (міського) етапу) та літературної творчості (3 місце III (усеукраїнського) етапу) у 2015–2016 роках.

Активно співпрацює з незалежним мистецьким об'єднанням «Магнит Орус», долучається до літературного життя в різних куточках України.

Друкувалася в періодиці й Інтернеті. Має в доробку поетичну збірку «Рецидив» (2015).

* * *

ти меркурій
бо міркуєш
я плутон
бо наплутала

і кожен із нас
нептун
бо не тут

бо не супутники ми
одне одному

* * *

слова мої то
настінний горох
оглухлий
чи необачне насіння
ще здатне догори
зачаїлося пізніше
чекає рядки собі
чекає рядків
вдалих
щоб в далечинь
догори

й лишаться
попіл волосся
й горіх волосський
твердий
у міжгрудді
протяги
простяглись
й страху нанесли
загуслого
як колись під ліжку
і в темні відкриті шафи

протяги
в гирло вітру тебе
а потім
чи в підґрунтя
чи світи собі

тепер
і тиші надмухано
і надихано
і я лише по догорянню
лише у власному попелі
у шкарлупинні
знайду та побачу

усі свої
мікровідбитки
смерть – це початок
зворотних поглядань

* * *

достигли г(к)рона дерев
налиті міддю
наче тьмяне сонце
вже присмерті
віддає їм силу свою

аби ж прижилося

як приживається спокій у людях
як приживається радість
і затишок дотиків навзаєм

к•о•р•о•т•к•о•ч•а•с•н•о

і відмирає прикро
і залишається
рубцями холодними
на місяці повному
й на місяці
а може й значно довше
а може й на всі ці
мідні віки

* * *

у цієї жінки
руки чорні від горіхів
(осінь бо)
так неначе наївно обпалені
об чиїсь норовисті тіні

то тими руками
ліпляться ночі
густі чорнильні
що аж не видно

що аж на видих
здіймається
тепло легень
із притаманним диму
сліпим більмом
й одразу стає зрячим
подібно гострооким
вітрам
і прудким протягам

то її руки кістляві
торкаються тіней
густих і сирих
немов мальованих маслом

дряпають їх носіям
спину вночі
немов хапаються
за вогкі камені
прірви в яку летимо

руки тремтять

у схлипуванні
як кульмінації тиші
брудняться
об власні вологі
очниці –
вигнила
здатність бачити

й зовсім скоро –
об міжгруддя

у цієї жінки
руки чорні від гріхів
бо наївно обпалені
об чиїсь норовисті тіні

* * *

этот восход
солнца и радости
опять обманет
мгновением вспышки
и затуханием насмерть

затихание
многоликой
боли во мне
так временно

ибо каждое твоё
возвращение

–
рецидив

ибо все что ждёт меня
впереди

–
рецидив

и я надеюсь
я неизлечима

* * *

наші високі будинки
це еволюція гігантських риб
про яких ми чули лише
з легенд
вони випрошують в Бога ласки
просять води
для своєї віконної луски
щоб яскравіше дивитись
сонцю навзаєм

знаю з легенд
а відчуваю з легень
що скоро люди потонуть у зливах
а виживуть ті
хто сховається в рибак
і будуть дихати через їх зябра
коли в них знову відростуть плавці
плаватимуть велетенські риби
лісами та степами
оминатимуть гори

й засинатимуть в низовинах
будуть змінювати колір
світлий
рожевий
темний
світлий
рожевий
темний

* * *

маленькі порізи
на моїх вікнах
натякають на дощ
як п'ятнадцятирічні самогубці
ріжуть себе
і бояться померти
хвилин п'ять –
і зовсім шкіру здере
чому цей біль дістає мене
дістає до мене
дістає моїх більм

чому хтось там
дістає ножі
і погрожує відблиском лез

один два три

•

три кілометри
скоро впадуть на землю
всі ці боги
й проваляться швидше
за смертних

я так далеко від зовні
за щитами вікон
а богам не страшно й вільно
гратися в війни
кидати ножі з яскравими лезами
в наші площини
кожного разу – мимо
для мене – влучно
мої цілі ще цілі
вони-бо для моїх влучень

* * *

на темной покоцаной
скатерти города
остался всего лишь
раскрошенный свет.

ржаной ржавый
ломтик черствой луны
прячется от прожорливого
собачьего вытья

зря

утро сожрет быстрее

седые ресницы фонарей
раздирают глаза
изо дня в день
как вспомню, как подумаю,

потом –
наводнение

и дрожат под кофтой
кости плоскостей
и дрожит за ними пустота

просто спрячу там тебя
чтоб никто
не разглядел,

не отобрал.

* * *

ми пустили корінці
своїх подихів
у цю змерзлу
міцно настояну
темряву

тут знецінюються наші погляди
тут знецінюються наші тіні

приручені – приречені на втрату
давай тепер обирати
хто з нас кого стратить

ти помреш якщо підеш
або помреш біля мене

хоч би не стати тінню..
хоч би не стати тінню..

я вирвала звідси свої подихи
я почула проміння
я пішла у світло

а ти подумав,
що стала тінню.

* * *

волосся вплелося в осінь
стримай стукіт свого серця
поки всі не відлетять у вирій
хтось почує – боляче виклює, вирве
зронить у прірву
не будеш бідкатись
що хворіє.
скеляста кардіолінія обрію
стане рівною десь у степах.

десь там ходять жінки
з грохотливими гучними серцями
Бог оглух серед них
осліп
ті жінки кохають наосліп
серед кволих гріхів.

чи дійде Бог сюди
там де ми ?

чи зійде з контурів степів
чи поколять скелі йому ноги
стримай стукіт свого серця
аби не наполохати Бога